

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **L. T. T.**, nar. X, státní příslušnost X,
zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 6. 2018, č.j. MV-145320-4/SO-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 26. 7. 2018, Městskému soudu v Praze doručitou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 6. 2018, č.j. MV-145320-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 11. 10. 2017, čj. OAM-9447-21/DP-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla dle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena, neboť žalobkyně neplnila účel povoleného pobytu (výrok I.); dle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců nebyla platnost povolení prodloužena, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území ČR (výrok II.).

2. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 2. 8. 2018, č.j. 6 A 125/2018-17, byla žaloba z důvodu místní příslušnosti postoupena k projednání Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“).
3. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

4. Žalobkyně s argumentací žalované nesouhlasila. Dle jejího názoru, žalovaná aplikovala zákonná ustanovení nesprávným způsobem, nepřiléhavým konkrétní situaci žalobkyně a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta proto, že výkon činnosti žalobkyně nesplňuje znaky podnikání, resp. výkon živnosti.
5. Žalobkyně zopakovala námitku stran jejího výsledku jako jediného prostředku dokazování ve správním řízení. Dovožovat komplexní závěry o povaze činnosti, kterou vykonává, pouze z výsledku je, dle jejího názoru, zcela nepostačující a neodpovídá povinnosti správního orgánu k řádnému zjištění stavu věci v nezbytném rozsahu, jak mu ukládá § 3 správního řádu. Žalobkyně v té souvislosti citovala z rozhodnutí žalované (odlišného od napadeného rozhodnutí) ze dne 29. 6. 2016, č.j. MV-76243-6/SO-2016: *„Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb. postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Komise shledala, že v posuzovaném případě správní orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když konstatoval, že účastník řízení nepodniká, vykonává závislou práci, a tudíž neplní účel povoleného pobytu podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Jediným důkazem zde byl výslech účastníka řízení, přičemž podle § 103 písm. s) zákona č. 326/1999 Sb. je cizinec povinen na požádání prokázat provozování živnosti (pozn.: nebo výkon jiné podnikatelské činnosti). Důkazní břemeno je tedy na straně účastníka řízení, správní orgán I. stupně však takovou výzvu účastníku řízení neučinil.“*
6. Žalovaná však toto rozhodnutí z nepochopitelných důvodů nenásledovala a spokojila se s výsledkem, přestože k důvodným pochybnostem ve smyslu § 3 správního řádu přispívalo přinejmenším to, že tatáž činnost vykonávaná od roku 2009 nikdy nebyla co do legálnosti zpochybněna Státním úřadem inspekce práce. Naopak, žalobkyni bylo povolení k

dlouhodobému pobytu opakovaně prodlužováno. Z těchto důvodů bylo přinejmenším vhodné, či dokonce nezbytné provést další šetření, což žalovaná bez náležitého odůvodnění neučinila, ani si od žalobkyně nevyžádala další dokumenty. To činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.

7. Žalovaná zároveň přesáhla své kompetence, a postupovala tak v rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu, když z vlastní iniciativy bez hlubší analýzy vyvodila nejen závěry o nelegální práci žalobkyně, ale také o definičním rámci tzv. „švarc systému,“ kam případ žalobkyně s vágní argumentací zařadila. Pokud by žalobkyně přistoupila na žalovanou definované znaky, odmítá naplnění přinejmenším některých z nich.
8. Žalobkyně především odmítla vztah nadřízenosti a podřízenosti. Pokud jde o spolupráci s firmou AMEPOL Capital s. r. o. (dále jen „AMEPOL“), obě strany smlouvy o dílo si podmínky stanovily po vzájemné dohodě. Žalobkyně nedostává autoritativní příkazy o tom, jak práci vykonávat, přestože podmínky si strany rámcově stanovily na začátku spolupráce, jak je běžné (viz mj. § 2592 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů). Občanský zákoník zároveň předpokládá, že objednatel může zhotoviteli poskytnout některé pomůcky k vytvoření díla (viz § 2596 a násl. občanského zákoníku) mimo to se samostatnost zhotovitele projevuje tím, že využívá i vlastních pomůcek, jako např. zde vlastních šroubováků. Co se vystupování jménem zaměstnavatele týče, JUDr. J. L., Ph.D. LL.M. v komentáři k pojmu podnikatel objasňuje takto: *„Výkon výdělečné činnosti na vlastní účet a odpovědnost znamená v první řadě tu skutečnost, že podnikatelem není ten, kdo jedná výhradně na cizí účet, respektive na cizí odpovědnost (podnikatelské riziko). To však nevylučuje, aby podnikatelská činnost byla založena na jednání na cizí účet.“* Nakonec, co se týče pracovní doby, skutečnost, že AMEPOL eviduje žalobkyni příchody a odchody o ničem zásadním nevypovídá, krom toho, že žalobkyně využila nabídky AMEPOLu k poskytnutí pracovního prostoru pro výkon díla, což je rovněž okolnost předpokládaná zákonem i judikaturou. Pohnutkou k tomuto byla mj. realizace § 2 593 občanského zákoníku, tj. aby objednatel měl možnost zhotovitelku kontrolovat. Z organizačních a bezpečnostních důvodů pak sice společnost vymezuje jistou dobu, kdy je možno objekt k práci využívat, i z výsledku však plyne, že reálná pracovní doba se liší dle náročnosti dané dílčí činnosti. Žalobkyně by neměla doplácet na to, že sama dodržuje pevný pracovní režim. K pravidelným a stejným odměnám, stejně jako k výlučnosti jednoho zaměstnavatele, pak žalobkyně necítila potřebu se vyjadřovat, tyto kvazi-znaky zcela zjevně naplněny nebyly. Ceny oprav se liší dle jejich náročnosti, ze stejného důvodu není stanovena ani množství norma, cena díla je řádně fakturována.
9. Podobně se pak lze vyjádřit k tomu, nakolik žalobkyně naplnila či nikoli znaky samostatného podnikání. Je nábíledni, že zákonem stanovené znaky podnikání je třeba splnit kumulativně, přičemž žalovaná argumentovala nesplněním dvou z nich, a to samostatností výkonu činnosti a jejím výkonem na vlastní odpovědnost. S tím se žalobkyně rozhodně neztotožnila a tvrdila, že správní orgány by k tomuto závěru nemohly dojít, pokud by situaci prošetřily hlouběji, než toliko žalobkyniným výsledkem. I z něj je ovšem patrné, že žalobkyně na subdodávkách pracuje zcela samostatně, volí si nástroje k provedení daného díla, opatřila si pracovní oděv a opatří si i jiné věci, které budou k provedení díla potřeba. Tento aspekt pak žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela chybně interpretuje (str. 5). Žalobkyně sama podle svých schopností a náročnosti práce také určuje množství výrobků, které opraví, byť poptávka pochází od pracovnice firmy

AMEPOL. Správní orgány rovněž nemohly dojít k závěru, že by si žalobkyně jako OSVČ nestanovovala dobrovolně termín dovolené, neboť vždy, když o ni stála, ji také po dohodě s firmou AMEPOL realizovala. Nedošlo tak ani vzdáleně k situaci, kdy by společnost žalobkyni v tomto omezovala, a projevila se tak nadřazenost její pozice. Předběžné nahlášení a vzetí dovolené na vědomí je ve veškerém obchodním styku zvyklostí a zároveň elementárním projevem serióznosti spolupracovníka. Žalobkyně také považuje za absurdní, že napadené rozhodnutí vyvozuje její neodpovědnost za dílo tím, že obdržela pokyny k výkonu práce, když tyto pokyny zcela explicitně předpokládá zákon, přinejmenším pak § 2 592 občanského zákoníku. Žalobkyně samozřejmě cítí odpovědnost za výkon této činnosti a také z výsledku vyplývá, že tuto odpovědnost nese mj. ve finanční rovině. Argumentace obsažená v napadeném rozhodnutí je z těchto důvodů zcela nepostačující vzhledem k tomu, jak jemné nuance odlišují podnikání a zaměstnanecký vztah. Z těchto důvodů je rozhodnutí nepřezkoumatelné.

10. Prvoinstanční i napadené rozhodnutí vychází primárně z § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle kterého Ministerstvo platnost víza, resp. dlouhodobého pobytu zruší, pokud cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Žalobkyně měla za to, že tyto podmínky je nutno vnímat v jejich pozitivním slova smyslu, tedy jako náležitosti pro udělení víza, resp. povolení k dlouhodobému pobytu, které jsou vyjmenovány v § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž spisovým materiálem je prokázáno, že žalobkyně všechny tyto podmínky splnila. Žalobkyně se tedy důvodně domnívá, že právní konstrukce žalované, která využila § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona je nezákonná, přičemž pro výklad uváděný žalobkyní lze analogicky vycházet z § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
11. Žalobkyně dále namítala, že rozhodnutí představuje zásadní zásah do právní jistoty, jak jej předvídá § 2 odst. 3 správního řádu, když stejná situace trvá od roku 2009, žalobkyně práci vykonává za zcela totožných podmínek, přičemž povolení k dlouhodobému pobytu jí od té doby bylo opakovaně prodlouženo. Napadené rozhodnutí je tudíž v rozporu s předvídatelností rozhodnutí, když žalovaná sama přiznává, že až u této žádosti postupoval prvoinstanční orgán v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními ke zjištění skutečného skutkového stavu. V tomto smyslu je nutné znovu podotknout, že činnost žalobkyně nebyla celých 10 let shledána přestupkem ani ze strany Státního úřadu inspekce práce (nebo oblastních inspektorátů), který pro tyto závěry používá ustálené metriky a techniky prověřování, což jej odlišuje od ústředního správního orgánu. Rovněž v rámci držení živnostenského oprávnění nedošlo k jakýmkoliv komplikacím.
12. Pokud žalovaná obecně konstatovala, že ve veřejném zájmu je pobyt cizinců, kteří plní účel povoleného pobytového oprávnění, pak žalobkyně tvrdila, že je stejně tak ve veřejném zájmu nepostihovat takto zásadně řádně pracujícího cizince, plátce daně. Naopak, napadené rozhodnutí jde takto zcela proti veřejnému zájmu, což zakládá důvod porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně celou dobu řádně vykonává činnost ujednanou mezi ní a společností AMEPOL podle podmínek stranami sjednaných, přičemž je lhotejno, že šlo o předem dohodnuté místo a čas provedení zakázky. Jak je objasněno výše, tyto skutečnosti samy o sobě nejsou určující pro závěr, že žalobkyně nepodniká ve smyslu občanského zákoníku, ale nelegálně vykonává závislou práci.

13. Žalobkyně rovněž namítala porušení § 89 a § 68 odst. 3 správního řádu, které spatřovala v nedostatečném vypořádání žalobkyniných námitek žalovanou proti úvahám správního orgánu prvního stupně ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Přestože Ministerstvo v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí věnovalo posouzení přiměřenosti na první pohled dostatek prostoru, obsahově však přiměřenost dopadu rozhodnutí naprosto nedostatečně odůvodnil. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“ Pro úplnost žalobkyně uvedla, že výčet uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti pak žalobkyně znovu připomněla § 3 správního řádu. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře a své úvahy postaví na domněnkách a nepodložených tvrzeních, tak jak se v tomto případě bezpochyby stalo.
14. Žalovaná pak z výše uvedených podmínek zkoumala především rodinné vztahy a věk žalobkyně, naprosto nedostatečně se však vyjádřila k závažnosti a druhu údajně protiprávního jednání, délce pobytu na území a ekonomické vazbě na stát, nemluvě o dalších kritériích žalobkynina života. Jak je argumentováno výše, závažnost údajně protiprávního jednání mohla spočívat nanejvýš v nedbalém přístupu k právní formě výkonu své činnosti. Pokud žalovaná neshledala dobu delší deseti let postačující k vybudování pevných sociokulturních vazeb, pak žalobkyně naopak tvrdila, že zde strávila 10 let na vrcholu své ekonomické produktivity, kdy po celou tuto dobu respektovala právní řád, zvyklosti a kulturu České republiky a zároveň přispívala všemi odvody a daněmi, kterými byla povinna. V zemi svého původu by se tak případně vrátila ve věku ne zcela ideálním pro vytváření pracovního portfolia, do nulového ekonomického zázemí, nezavedeného podnikání a velmi pravděpodobně i do diametrálně odlišné pracovní náplně, neboť jak žalobkyně sama uvedla během výslechu, i celá její rodina ve Vietnamu pracuje v zemědělství, ke kterému ale sama žalobkyně nemá vztah.
15. Žalobkyně je ztrátou povolení k dlouhodobému pobytu de facto nucena vycestovat do země původu a vzhledem k výše uvedenému je velmi pravděpodobné, že toto vycestování bude dlouhodobého charakteru, což může a bezpochyby bude mít značné důsledky na její sociální vazby a ekonomické aktivity na území republiky. Jelikož nelze hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců, jedná se o porušení § 3 správního řádu. Správní orgán tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, rovněž jednal v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

16. Za této situace jde v případě žalobkyně (navzdory jejímu přesvědčení o výše uvedeném) nanejvýš o nedbalost v právní formě právního vztahu, ale nikoli o „závažnou překážku pobytu,“ jak stanovil § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

[III] Vyjádření k žalobě

17. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 10. 9. 2018, v němž zcela odkázala na napadené rozhodnutí, neboť dle jejího názoru žaloba nepřinesla žádnou novou relevantní argumentaci. Žalovaná navrhl žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

18. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
19. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
21. Při jednání před soudem dne 16. 9. 2020, zástupce žalobkyně i žalovaná setrvali na svrchu rekapitulované argumentaci.
22. Žaloba není důvodná.
23. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žalobkyněna žádost a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena, neboť žalobkyně neplnila účel povoleného dlouhodobého pobytu a zároveň byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území České republiky.
24. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně*. Podle § 35 odst. 3 téhož zákona platí, že *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza*. Podle § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince*.
25. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který mu bylo vízum uděleno*. Dle § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona, *dlouhodobé vízum (...) ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území*.

26. Soud na úvod předesílá, že v nyní souzené věci se jedná o případ, který vykazuje značnou podobu s jinými, které zdejší soud v minulosti posuzoval (k tomu srov. např. žaloby vedené Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. 30A 127/2018 nebo 30A 161/2018).
27. Podle § 169 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců, *správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství*. To se stalo a žalobkyně před správním orgánem vypovídala dne 9. 8. 2017 (protokol č.j. OAM-9447-19/DP-2017). Správní orgány však nevycházely pouze z onoho výsledku, ale i z dalších podkladů, které jsou uvedeny v rozhodnutí. Šlo o žalobkyní předložené faktury, smlouvy o dílo, smlouvy o podnájmu nebytových prostor a pracovních prostředků.
28. Pro posouzení věci není rozhodný stav formálněprávní, tj. stav vyplývající z žalobkyní předložených listinných dokladů (ony faktury, smlouvy o dílo, smlouvy o podnájmu nebytových prostor a pracovních prostředků), nýbrž stav faktický. Ten byl prokázán jasnou a srozumitelnou výpovědí žalobkyně. Na podkladě obsahu oné výpovědi nelze dospět k jinému závěru, než ke kterému dospěly správní orgány, tedy že v žalobkynině případě nebyl naplněn jeden ze znaků podnikání, a to znak „samostatnosti“, resp. „vlastní odpovědnosti“. Ministerstvu se skrze výslech žalobkyně podařilo získat relevantní, bezprostřední informace a jejich prizmatem posoudilo listinné podklady, které byly předloženy v průběhu prvoinstančního řízení. Ostatně, Nejvyšší správní soud stran účastnického výsledku opakovaně (např. v rozsudcích ze dne 16. 10. 2017, č.j. 6 Azs 302/2017 – 27; ze dne 16. 5. 2018, č.j. 7 Azs 78/2018 – 46; a ze dne 9. 10. 2019, č.j. 10 Azs 250/2019 – 25), konstatuje, že „výslech účastníka řízení je podle § 169j zákona o pobytu cizinců přípustným důkazem. (...) V případě, že správní orgán dospěje k závěru, že informace, které se dozvěděl z výpovědi účastníka řízení, jsou dostatečné pro zamítnutí žádosti, potom se nejedná bez dalšího o vadný postup. Výpověď účastníka řízení, žadatele o povolení k pobytu, tudíž může být - podle okolností případu - postačujícím podkladem pro rozhodnutí.“ Stran toho, co žalobkyně o své práci uvedla při výslechu, lze konstatovat, že ze způsobu, jakým žalobkyně při výslechu popsala svou pracovní aktivitu, je zřejmé, že fakticky nevykonávala činnost, která by splňovala všechny podstatné rysy podnikání, byť formálně tuto činnost jako podnikání vykazovala.
29. V dané věci byl v souladu s § 3 správního řádu zjištěn stav, podle kterého, nevyplývali ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Jak již bylo uvedeno shora, pokud měla žalobkyně za to, že vše probíhalo jinak, než jak sama jasně a srozumitelně vypověděla při svém účastnickém výslechu, bylo na ní, aby tuto jinou skutkovou verzi správním orgánům předestřela. Žalobkyně sama nepředložila žádná tvrzení, event. nenavrhla jiné relevantní důkazní prostředky, kterými by mohla podpořit svoji argumentaci odlišnou od žalované, resp. prvoinstančního správního orgánu. Předmětný výslech byl proveden řádně a správní orgán vystihl podstatné znaky, které odlišují závislou činnost od činnosti samostatné, nikoliv pouze terminologicky. Skutkový stav byl tak řádně objasněn účastnickou výpovědí žalobkyně.

30. Dále, správní soudy obecně dovozují, že výkon nelegální práce na území České republiky je třeba vnímat jako jednání, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení. Prokázané porušování nebo obcházení zákona cizincem může být hodnoceno jako jiná závažná překážka pobytu cizince na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Jde o překážku, kterou zákon o pobytu cizinců přímo nedefinuje a která může v tom kterém případě dosahovat takové intenzity, že je možné ji vnímat jako závažnou, protože je zájmem státu, aby povolení k pobytu náleželo jen těm cizincům, kteří neporušují ani neohrožují veřejný pořádek na území státu, náležitě dbají dodržování všech povinností, které jim právní řád ukládá, a svá práva nevykonávají na úkor práv jiných osob nebo státu samotného (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č.j. 11 A 168/2017-47). Soud je toho názoru, že správní orgány, především pak Ministerstvo, přistoupilo stran závěru o nelegální práci žalobkyně k podrobnému rozboru, nepostupovalo „bez hlubší analýzy“, jak tvrdí žalobkyně. Na základě tohoto rozboru pak dospělo ke správnému závěru o nelegální práci žalobkyně, přičemž úsudek o tom si mohlo učinit samo. Žalobkyně má jistě pravdu v tom, že Ministerstvo není orgánem, který by mohl posuzovat, zda se žalobkyně dopustila přestupku v oblasti zaměstnávání, leč v dané věci nešlo o takový přestupek a sankci za něj, ale hodnocení podstaty činnosti žalobkyně na území ČR a podmínek, za kterých ji vykonává. S přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činnosti žalobkyně, který žalovaná označila za nelegální práci, přičemž příjmy žalobkyně pocházejí z této činnosti, je výkon nelegální práce právě takové intenzity, k níž lze jako k jiné závažné překážce přihlížet.
31. Žalobkyně rovněž pokládala za nezákonnou právní konstrukci žalované, která využila ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona. Soud – ve shodě se správními orgány – má výkon nelegální práce žalobkyní za jinou závažnou překážku pro prodloužení jejího pobytu na území, a proto považuje právní konstrukci žalované za zcela zákonnou a s bližším odůvodněním odkazuje výše.
32. Soud nepřisvědčil ani námitce zásahu do právní jistoty žalobkyně. Fakt, že Ministerstvo v této věci přistoupilo k detailnějšímu zkoumání skutkového stavu (viz str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí), nemůže být důvodem pro závěr o nepředvídatelnosti rozhodnutí.
33. Konečně, nedůvodné byly i námitky stran porušení § 89 a § 68 odst. 3 správního řádu. Stran přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně soud konstatuje, že správní orgány vyšly především ze základních faktů. Příbuzní z tzv. nukleární rodiny (manžel, dvě děti, rodiče, sourozenci) žijí ve Vietnamu, žalobkyně vazby s domovskou zemí nezpřetrhala a rodinu navštěvuje. Žalobkyně přicestovala do České republiky v roce 2008, kdy jí bylo 33 let, délka jejího života v ČR byla ke dni vydání prvoinstančního, resp. napadeného rozhodnutí 9, resp. 10 let. Naprostou většinu života tak prožila v domovské zemi. Onu namítanou délku pobytu na našem území je třeba zohlednit, avšak v kontextu ostatních skutečností, které se posuzují v souvislosti s přiměřeností dopadu rozhodnutí. Nelze odhlédnout od toho, že odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí ani žaloba neobsahují konkrétní stran tvrzeného dopadu. Žalobkyně neuvedla vazby, které by bylo třeba zohledňovat (to, že nemůže ve Vietnamu pracovat v zemědělství, resp. to, že v České republice byla v době svého ekonomicko-produktivního vrcholu, není tvrzení existujících vazeb na území). To, že žalobkyně „respektovala právní řád a přispívala všemi odvody a daněmi, kterými byla povinna“, je ovšem

samozřejmou povinností cizinců, kteří vykonávají v České republice závislou nebo nikoliv závislou činnost. Správním orgánům tak nelze vytknout, že by onu přiměřenost dostatečně nezkontrolovaly. Stejně tak lze konstatovat, že závěr správních orgánů, že dopad prvoinstančního, resp. napadeného rozhodnutí do žalobkynina soukromého a rodinného života není nepřiměřený, je správný.

34. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

35. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 16. 9. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu